

منظور از علی ابن الحسین(ع)، در سلام زیارت عاشورا، علی اکبر(ع) است

حضرت علی اکبر(ع) نخستین شهید بنی هاشم در کربلا و نزدیکترین شهیدی است که با امام حسین(ع) دفن شده است؛ مقبره مطهر ایشان در کربلای معلی، پایین پای پدر بزرگوارشان، حضرت اباعبدالله الحسین(ع) واقع شده و در سلام زیارت عاشورا، منظور از «و علی علی ابن الحسین(ع)» حضرت ایشان هستند.

حضرت علی اکبر(ع) نخستین شهید بنی هاشم در کربلا و نزدیکترین شهیدی است که با امام حسین(ع) دفن شده است؛ مقبره مطهر ایشان در کربلای معلی، پایین پای پدر بزرگوارشان، حضرت اباعبدالله الحسین(ع) واقع شده و در سلام زیارت عاشورا، منظور از «و علی علی ابن الحسین(ع)« حضرت ایشان هستند.

امروز یازدهم شعبان، سالروز میلاد فرزند بزرگ امام حسین(ع) و لیلا بنت ابی مره، سرو بوستان استقامت و وفاداری و شبیه ترین انسان ها از نظر صورت و سیرت به پیامبر اسلام(ص)، علی اکبر(ع) است که به سال 33 هجری قمری در مدینه چشم به جهان گشود.

بنابه نقل ابوالفرج اصفهانی، آن حضرت در عصر خلافت عثمان بن عفان، دیده به جهان گشود و از چشمه زلال معارف جدش امام علی(ع) و پدرش امام حسین(ع) در مدینه و کوفه شراب معرفت نوشید. گفته اند هرکه آرزوی دیدار رسول خدا(ص) را داشت بر چهره وی می نگریست و حتی حضرت سیدالشهداء(ع) - بنابر روایتی که شیخ جعفر شوشتری در «خصائص الحسینیة« آورده - خود تصریح می کرد که «هرگاه مشتاق دیدار پیامبر(ص) می شدیم به چهره او می نگریستیم«.

او را جامع کمالات، محامد و محاسن و نخستین شهید بنی هاشم در کربلا می شناسند؛ السَّلَامُ عَلَیْکَ یا أَوَّلَ قَتِیلٍ مِنْ تَسْلِ حَیْرِ سَلِیل... (زیارت شهدای معروفه)؛ پس از شهادت یاران امام، به عنوان نخستین هاشمی اذن میدان خواست تا جان فدای دین کند، زمانی که به گواهی منابع تاریخی حدود 25 ساله داشته و شجاعت؛ دلاوری و ایثار و جانبازی او در کنار بصیرت دینی و سیاسی، در میدان کارزار زبانزد بوده است.

از لحاظ نسب، با سه طایفه معروف عرب یعنی بنی هاشم (از جانب پدر) و بنی امیه و ثقیف (از جانب مادر) پیوند و خویشی داشت و با این حال، در روز عاشورا و به هنگام نبرد با سپاهیان یزید، هیچ اشاره ای به انتسابش به بنی امیه و ثقیف نکرد، بلکه هاشمی بودن و انتساب به اهل بیت(ع) را باعث شرافت و مایه افتخار خویش دانست و رجز فاخر و مشهوری در تصریح به این امر سرود:

أَنَا عَلِیُّ بْنُ الْحُسَیْنِ بْنِ عَلِیٍّ نَحْنُ بَیْتُ اللَّهِ أَوَّلِیَّ یا لَنْبِیَّ

أَضْرِبْکُمْ بِالسَّیْفِ حَتَّى یَنْتَنِیَ ضَرْبَ غَلامِ هَاشِمِیَّ عَلَویَّ

و لَا یَزَالُ الْیَوْمَ أَحْمِیَ عَنْ أَبِی تَاللهِ لَا یَحْکُمُ فِینَا ابْنُ الدَّعِی

در روز عاشورای سال 61 هجری، وقتی اذن میدان طلبید و عازم جبهه پیکار شد، پدر روی به آسمان گرفت و گفت: «اللهم اشهد علی هؤلاء القوم فقد برز الیهم غلام ائمه الناس برسولک محمد خلقا و خلقا و منطلقا و کنا اذا اشتقنا الی رؤیة نبیک نظرنا الیه...«. امام حسین(ع) پس از شهادت فرزند جوان و رعناى خویش بسیار اندوهناک و متأثر شد و زمانی که سر خونین او را در بر گرفته بود، «علی الدنيا بعدک العفا« گفت.

به شهادت منابع در روز عاشورا دویست تن از سپاه دشمن را در دو مرحله به هلاکت رساند و سرانجام با ضربت یکی از اشقیاء با عنوان «مرّه بن منقذ عبدي« بر فرق مبارکش، مجروح شد و آن گاه سایر دشمنان، جرأت و جسارت پیدا کرده و به ایشان هجوم آورده و بدن مبارکش را نشانه تیغ و سنان کرده، مظلومانه به شهادت رساندند.

حضرت علی اکبر(ع)، نزدیکترین شهیدی است که با امام حسین(ع) دفن شده است؛ مقبره مطهر ایشان در کربلای معلی، پایین پای پدر بزرگوارشان، حضرت اباعبدالله الحسین(ع) واقع شده و در سلام زیارت عاشورا، منظور از «و علی علی ابن الحسین(ع)« حضرت ایشان هستند.